

Waar de zon nooit meer kan ondergaan

Elke dag gaat voorbij en meteen is het hier weer avond.

Heer, aanvaard mijn leven, alle momenten die ik nog voor me heb voordat mijn uur komt.

Ik weet niet wat het is, maar soms verbittert een gevoel van onvoldaanheid mijn leven. Misschien omdat ik helemaal weggerukt zou moeten zijn door u tot aan de laatste vezel die me nog bindt aan ik weet niet wat, maar dat ik nog niet helemaal voor **u heb kunnen loslaten**.

Dit leven dat een reizen is, dit neerzitten **vanuit** de illusie van een ordening die het leven op een bepaald moment lijkt te bieden en waar je ongemerkt naar streeft en die al meteen dreigt te vervelen als je haar nog maar nauwelijks hebt bereikt, dat is misschien het leven.

Ook Jij hebt je tot je dertigste volmaakt gekweten van je taken van iedere dag, maar tegelijk heb je verder gekeken, naar de zending die je wachtte. En toen je naar buiten trad, waren die drie korte jaren een wedloop.

Toen ben je door de straten getrokken om leerlingen samen te brengen, om zieken te helpen, om het woord uit te zaaien, om mensen te boeien. Het was de versnelde beweging van de Wijsheid die toenam met de jaren en die met groeiende snelheid Gods rijk opbouwde.

En zo **ben** je bijna **ongemerkt op het kruis terechtgekomen**. En binnen enkele uren **heb je de grens van de dood overschreden en aan God** je lichaam en ziel gegeven, voor ons.

Misschien is deze onmacht om het heden dat zo vluchtig is **vast te houden** en **dit** steeds weer moeten vaststellen dat het avond is, een druppel van jouw leven in ons hier op aarde. Dank je, Jezus, voor het leven. Bereid ons voor om te sterven en **geef ons een vaste plaats** daar waar de zon nooit meer kan ondergaan.

*Uit Chiara Lubich "Ogni momento è un dono" p55, Uitgeverij Città Nuova,
Vertaling door Leo van den Broek,*